| | |
|---|---|
| Súd: | Okresný súd Žilina |
| Spisová značka: | 7C/38/2023 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 5123203864 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 04. 09. 2025 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | JUDr. Michaela Perďochová |
| ECLI: | ECLI:SK:OSZA:2025:5123203864.7 |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Perďochovou, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. X, štátny občan SR, právne zast. A. E. F. G., advokátka so sídlom Na priekope 174/13, Žilina, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a nemajetkovej ujmy, takto

**r o z h o d o l :**

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 12.000,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,5 % ročne zo sumy 12.000,- EUR od 18.4.2023 do zaplatenia, a to všetko do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z a m i e t a.

III. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % z priznaného nároku.

IV. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky sumy 1.264,74 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,5 % ročne zo sumy 1.264,74 EUR od 18.4.2023 do zaplatenia, a to všetko do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 98.918,07 EUR z titulu náhrady ušlého zisku z a m i e t a.

VI. Žalovaný m á voči žalobcovi vo vzťahu k časti nároku na náhradu ušlého zisku a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,48 %.

**o d ô v o d n e n i e :**

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 02.05.2023 domáhal voči žalovanému zaplatenia náhrady škody z titulu ušlého zisku vo výške vo výške 98.918,07 EUR s úrokom z omeškania vo výške 7,50 % ročne od 18.04. 2023 do zaplatenia, náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,-EUR s úrokom z omeškania vo výške 7,50% ročne od 18.04. 2023 do zaplatenia, ako aj zaplatenia príslušenstva k uplatneným nárokom vo výške 1.264,74 EUR s úrokom z omeškania vo výške 7,50% ročne od 18.04. 2023 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že poverený príslušník PZ OO PZ Žilina – okolie uznesením ČVS: ORP-567/ZO-ZA-2014 z 09.12. 2014 podľa § 206 ods.1 Trestného poriadku por. vzniesol obvinenie žalobcovi z prečinu krádeže podľa § 212 ods.2 písm. d/, ods.3 písm. a/ Trestného zákona. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti uzneseniu o vznesení obvinenia ČVS: ORP-567/ZO-ZA-2014 z 09.12. 2014 sťažnosť dňa 18.12. 2014. Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina uznesením sp. zn. 2Pv

474/14/5511-16 podľa § 193 ods.1 písm. c/ Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol. Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina dňa 28.10. 2015 podal na žalobcu obžalobu sp. zn. 2Pv 474/14/5511-24 z 27.10. 2015 pre prečin krádeže podľa § 212 ods.2 písm. d/, ods.3 písm. a/ Trestného zákona. Okresný súd Žilina vydal trestný rozkaz sp. zn. 35T/143/2015 z 29.10. 2015 , ktorým uznal žalobcu vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods.2 písm. d/, ods.3 písm. a/ Trestného zákona na skutkovom základe popísanom v skutkovej vete trestného rozkazu a uložil žalobcovi trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého bol podmienečne odložený na skúšobnú dobu 1 rok a povinnosť nahradiť škodu vo výške 2.717,50 EUR. Proti trestnému rozkazu Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T/143/2015 z 29.10. 2015 podal žalobca odpor. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T/143/2015 z 18.03. 2019 bol žalobca uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods.2 písm. d/ , ods.3 písm. a/ Trestného zákona na skutkovom základe popísanom v skutkovej vete obžaloby a uložil žalobcovi trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého bol podmienečne odložený na skúšobnú dobu 1 rok a povinnosť nahradiť škodu vo výške 2.717,50 EUR. Proti rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T/143/2015 z 18.03. 2019 podal žalobca odvolanie. Krajský súd Žilina uznesením sp. zn. 1To/78/2019 z 29.10. 2019 zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T/143/2015 z 18.03. 2019 a okresnému súdu vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T/143/2015 z 27.05. 2022 bol žalobca spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. 2Pv/474/14/5511-24 z 27.10. 2015 oslobodený. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.05. 2022 po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku podala prokurátorka odvolanie v neprospech žalobcu. Prokurátor písomným podaním doručeným Okresnému súdu Žilina dňa 23.08. 2022 zobral odvolanie výslovne späť. Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 35T/143/2015 z 31.08. 2022 späťvzatie odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 22.08. 2022 sp. zn. 2PV 2/19/5511-15 podané v neprospech žalobcu proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 27.05. 2022 č.k. 35T/143/2015-695 zobral na vedomie. V okolnostiach prípadu s poukazom na právoplatný oslobodzujúci rozsudok je nezákonným rozhodnutím uznesenie povereného príslušníka PZ OO PZ Žilina – okolie ČVS: ORP-576/ ZO-ZA-2014 z 09.12. 2014, proti ktorému podal žalobca riadny opravný prostriedok podľa Trestného poriadku. Orgánom konajúcim v mene štátu v prípade žalobcu vzhľadom na to, že prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu je Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Žalobcovi v priamej a príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím vznikla skutočná škoda, ktorú predstavujú zaplatené úkony právnej služby v trestnom konaní zvoleným advokátov a ušlý zisk, pretože nezákonné trestné stíhanie bolo dôvodom, pre ktorý nemohol pokračovať v podnikaní na podklade licencie, ktorá mu bola vydaná v roku 2016 (§ 17 ods.1 zákona). Žalobca si zároveň uplatnil nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona, vzhľadom k tomu, že nezákonným trestným stíhaním pre prečin, ktoré trvalo 8 rokov došlo k zásadnému poškodeniu jeho dobrého mena a povesti a to napriek tomu, že celý život sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania. Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Žiline rozhodnutím z 11.08. 2006 Č.p.LIC-19-13/2006 udelilo licenciu žalobcovi na prevádzkovanie technickej služby. Rozhodnutie sa stalo právoplatné a vykonateľné dňa 01.09.2006. Žalobcovi bola vystavená licencia dňa 28.06.2016 Krajským riaditeľstvom policajného zboru v Žiline Č.p. KRPZ-ZA-B-19-040/2006 – LIC na prevádzkovanie technickej služby č. H. s platnosťou licencie do 28.06. 2026. Rozhodnutím Krajského riaditeľstva policajného zboru z 03.04. 2018 č.p. KRPZ-ZA-B-19-054/2006-LIC bolo pozastavené prevádzkovanie technickej služby žalobcovi z dôvodu trestného konania vedeného OO PZ Žilina – okolie, ČVS:ORP-576/ZO-ZA-2014. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím z 31.05. 2018 č. PPZ-B-2018/030230-002 odvolanie žalobcu zamietlo a rozhodnutie správneho orgánu č. KRPZ-ZA-B-19-054/2006-LIC z 03.04. 2018 potvrdilo. Rozhodnutím Krajského riaditeľstva policajného zboru z 24.09. 2019 č. KRPZ-ZA-B-19-094/2006-LIC bola žalobcovi odňatá licencia na prevádzkovanie technickej služby, vzhľadom k tomu, že nevykonával nepretržite dlhšie ako 1 rok žiadnu činnosť povolenú rozhodnutím o udelení licencie z dôvodu pozastavenia prevádzkovania technickej služby. Nezákonné rozhodnutie malo zásadný význam pre zmarenie podnikateľských aktivít žalobcu, pričom podľa potvrdenia EPA KONZULT s.r.o., I. E. 19.010 01 Žilina z 20.12. 2022 ušlý zisk žalobcu za obdobie 01.01.2018 do 31.03. 2022 (51 mesiacov) predstavuje sumu 98.918,07 EUR v čom nie je zahrnutá inflácia a strata nelincencovaných tržieb spojených a poskytovaných vo väzbe na licencované a nie je ani zohľadnený vplyv odobratia licencie na celkový obrat a stratu dobrého mena. Žalobca k 01.04. 2022 začal poberať starobný dôchodok. Žalobca z dôvodov nezákonného trestného stíhania, ktoré trvalo viac ako 8 rokov utrpel aj ujmu na dobrom mene a povesti ako fyzická osoba. Stratu spoľahlivosti vnímali negatívne jeho obchodní partneri, bol odvolaný z funkcie hospodára a člena výboru v Pozemkovom spoločenstve lesnom Lietava a v mieste trvalého bydliska sa stal doslova „zlodejom dreva“. Už nikto jeho dobré meno a povesť neočistí, pretože nikoho oslobodzujúci rozsudok nezaujíma.

Z uvedených dôvodov žalobca si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,-EUR. Žalobca si uplatnil aj príslušenstvo uplatnených nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy , ktoré tvoria náklady na právne služby v konaní podľa § 15 ods.1 z. č. 514/2003 Z.z. za dva úkony právnej služby vo výške 1.264,74 EUR z ktorej sumy žalobca zaplatil 16.02. 2023 zálohu 500,-EUR. Žalobca dňa 17.02. 2023 zaslal návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa § 15 ods.1 z. č. 514/2003 Z.z. spôsobenej nezákonným rozhodnutím žalovaného a dňa 21.02. 2023 doplnenie a predloženie relevantných dokladov k návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V písomnom návrhu si žalobca uplatňoval trovy právneho zastúpenia, ktoré zaplatil advokátom za právne služby v trestnom konaní, náhradu škody z titulu ušlého zisku, náhradu nemajetkovej ujmy a príslušenstva, ktoré predstavovali náklady žalobcu spojené s postupom podľa § 15 ods.1 z. č.514/2003 Z.z.. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 11.04. 2023 doručenom dňa 17.04. 2023 uviedol, že uznesenie, ktorým bolo vznesené obvinenie žalobcovi možno považovať za nezákonné, pretože sa v trestnom konaní nepreukázalo, že trestný čin, ktorý sa kládol za vinu žalobcovi spáchal žalobca a preto bol právoplatne oslobodený. Uznal časť nároku spočívajúcom v náhrade skutočnej škody, účelne vynaložených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 3.102,99 EUR. V časti uplatňujúcej nemajetkovú ujmu vo výške 15.000,-EUR, ušlý zisk vo výške 98.918,07 EUR a sumu 1.264,74 EUR, nároku žalobcu nevyhovel.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 21.06.2023 žalobu žiadal zamietnuť. K jednotlivým nárokom žalobcu uviedol, že v súlade s rozhodovacou činnosťou súdov vo vzťahu ku výkladu pojmu ,,ušlý zisk" nemohlo dôjsť ku vzniku ušlého zisku vo výške 98 918,07 EUR na strane žalobcu, nakoľko by v ním uplatnenom rozsahu nedošlo ku ,,rozmnoženiu jeho majetkových hodnôt“, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať“. V prípade žalobcu nedošlo ku strate konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti na zhodnotenie jeho majetku, pravdepodobnosť dosiahnutia zisku by bola s ohľadom na existujúce okolnosti veci vysoko pravdepodobná až blížiaca sa istote. Za ušlý zisk nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny reálny a preukázateľný základ. Uvedený nárok žalobca okrem vlastných tvrdení podkladá potvrdením spoločnosti EPA KONZULT s.r.o., Žilina. Žalobcom tvrdená skutočnosť, že v dôsledku trestného stíhania voči jeho osobe došlo ku strate licencie na prevádzkovanie technickej služby, ktorá licencia mu bola pritom udelená dňa 28.6.2016, je pravdivá iba do tej miery, že prevádzkovanie predmetnej licencie mu bolo pozastavené dňa 3.4.2018, právoplatne dňa 4.7.2018. Licencia mu bola odobratá dňa 24.09.2019, rozhodnutím Krajského riaditeľstva PZ Žilina, nakoľko túto činnosť nevykonával dlhšie ako 1 rok. Je však paradoxné, že predmetná licencia mu bola najskôr udelená v roku 2016, kedy už bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie. Pritom dôvodom na pozastavenie licencie mala byť strata spoľahlivosti podľa § 14 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 473/2005 Z.z. o súkromnej bezpečnosti, pričom táto skutočnosť mala byť známa orgánu, ktorý udelil predmetnú licenciu už v čase jej vydania v roku 2016. Nárok na náhradu tejto majetkovej škody je rovnako založený na hypotetickom a ničím nepreukázanom predpoklade, že by A. B. v období od 1.1.2018 do 31.3.2022 dosiahol ušlý zisk 98 918, 07 EUR. Potvrdenie spol. EPA KONZULT s.r.o., Žilina nemá charakter odborného vyjadrenia či znaleckého posudku a jedná sa len o odhad výnosov, odhad nákladov a odhad zisku. Nie je zrejmé do akej miery má svoj odraz v účtovníctve žalobcu. Žalobca v tomto smere nepredložil žiadne listinné dôkazy, ku ktorým by sa žalovaný mohol vyjadriť. Pritom jedná o skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti. Z obsahu tohto potvrdenia je zrejmé, že dochádza k výraznému znižovaniu objemu fakturácie od roku 2015, pričom v roku 2017 to bolo len 17 633,82 EUR. Žiadateľ nepreukázal, s výnimkou svojho tvrdenia a nepodloženého potvrdenia, aký zisk by dosiahol v roku 2018, pričom aj v ďalších rokoch by sa jednalo len o zisk hypotetický. K nároku na náhradu majetkovej ujmy vo výške 15 000 EUR uviedol, že tento nárok je v celosti nepreukázaný a založený len na ničím nepreukázaných tvrdeniach žalobcu všeobecného charakteru. Z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR a ani Ústavného súdu SR nevyplýva, že by žalobcovi patrila náhrada nemajetkovej ujmy len z dôvodu prebiehajúceho trestného konania. Vo vzťahu ku argumentácii v súvislosti s dĺžkou trvania trestného konania poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. I. US 285/2018-18 zo dňa 15.8.2018, ktorý konštatuje, že pokiaľ ide o priznanie nemajetkovej ujmy nemožno konanie podľa zákona č. 514/2003 Z.z. čo do účelu a cieľa stotožňovať s konaním pred Ústavným súdom SR, týkajúcim sa nárokov v súvislosti s prieťahmi v konaní. Nie je preto zrejmé a teda ani preukázané ako sa mala dĺžka trestného konania prejaviť v osobnostnej sfére žalobcu. K nároku na príslušenstvo k uplatneným nárokom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 1.264,74 EUR, uviedol, že v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 542/2016-11 zo dňa 17.8.2016. Naviac z obsahu samotnej žaloby je zrejmé, že

sumu vo výške 1264,74 EUR ani žalobca právnej zástupkyni nezaplatil ku dňu podania žaloby. V tomto rozsahu nedošlo ku zmenšeniu majetku žalobcu v požadovanom rozsahu pred podaním žaloby, pokiaľ aj by bol aj prípustný záver, že sa jedná o príslušenstvo uplatnených nárokov, čo však s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR namietal.

4. Žalobca v replike doručenej súdu 02.08.2023 nespochybnil, že náhradu škody z titulu ušlého zisku ako následok nezákonného trestného stíhania uplatňuje vo forme tzv. hypotetického ušlého zisku. Tento druh ušlého zisku preukázal potvrdením spoločnosti EPA KONZULT s.r.o. , pričom navrhol na pojednávaní vypočuť konateľa označenej spoločnosti, ktorý sa vyjadrí k metodike a spôsobu vyčíslenia hypotetického ušlého zisku ako i k odbornosti, ktorá ho oprávňuje k takémuto výpočtu. Žalovaný spochybňuje výpočet hypotetického ušlého zisku bez odbornej argumentácie prezentovaním vlastných úvah. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť poškodeného preukazovať ušlý zisk znaleckým posudkom resp. odborným vyjadrením. Ak má strana v rámci svojej procesnej obrany výhrady k uplatnenému nároku a spôsobu jeho výpočtu, nič jej nebráni, aby si na preukázanie dôvodnosti svojej procesnej obrany zabezpečila sama znalecký posudok alebo odborné vyjadrenie. V súvislosti so spochybňovaním nároku žalobcu na náhradu škody z titulu ušlého zisku dal žalobca do pozornosti nález Ústavného súdu Českej republiky z 30.11.2020 sp.zn. I.ÚS 922/18, ktorý je aplikovateľný aj vo veci žalobcu vzhľadom na blízkosť právnej úpravy a spoločnú právnu históriu Slovenskej a Českej republiky. Z označeného rozhodnutia vyplýva, že je bezpredmetné od poškodeného vyžadovať, aby dokázal vykázať konkrétnu zmluvu či podnikateľskú príležitosť, o ktorú v dôsledku vedeného trestného stíhania prišiel. Podstatnou je predovšetkým tá skutočnosť, že v súvislosti s trestným stíhaním nemohol vykonávať podnikateľskú činnosť. Námietky žalovanej strany vo vzťahu k postupu policajných orgánov v súvislosti s vydávaním rozhodnutí vo vzťahu k licencii na prevádzkovanie technickej služby, na podklade ktorej vykonával svoju podnikateľskú činnosť žalobca, sú vo vzťahu k uplatneným nárokom sú irelevantné a práve naopak rozhodovanie orgánu verejnej moci o podnikateľskej licencii žalobcu potvrdzuje dôsledky nezákonného trestného stíhania. Rozhodovanie príslušného orgánu verejnej moci nemohol žalobca žiadnym spôsobom ovplyvniť. K námietke žalovanej strany vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poukázal, že nárok nie je uplatnený za prieťahy v konaní. Dĺžka trestného konania je len uvádzaním konkrétneho faktu, ale nároky na náhradu nemajetkovej ujmy majú základ v nezákonnom trestnom stíhaní, dôsledky ktorého podľa návrhu uvedeného v žalobe bude žalobca preukazovať výsluchmi svedkov priamo na pojednávaní. K uplatnenému príslušenstvu poukázal na aktuálnu judikatúru všeobecných súdov, ktorá potvrdzuje dôvodnosť uplatneného nároku, ktorý predstavujú náklady žalobcu za právnu pomoc pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Odkaz žalovanej strany na rozhodnutia všeobecných súdov a Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 542/2016 zo dňa 17.08.2016 je nenáležitý , pretože v označenej veci boli trovy právnej pomoci poskytnutej v konaní podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uplatňované ako náhrada škody a nie ako príslušenstvo uplatneného nároku na náhradu škody.

5. Žalovaný v duplike doručenej dňa 18.08.2023 poukázal, že potvrdenie EPA KONZULT s.r.o., Žilina nemá charakter odborného vyjadrenia či znaleckého posudku a jedná sa len o odhad výnosov, odhad nákladov a odhad zisku. Nie je zrejmé do akej miery má svoj odraz v účtovníctve žalobcu. Žalovanému naviac v tomto smere neboli doručené žiadne podklady, resp. dôkazy, ku ktorým by sa mohol vyjadriť. Jedná sa o skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, resp. vedecké poznatky. Výsluch konateľa uvedenej spoločnosti v procesnom postavení svedka nie je dostatočný vo vzťahu ku uneseniu dôkazného bremena v konaní, ktoré je v celosti na strane žalobcu.

6. Po zmene zákonného sudcu dňa 03.02.2025 súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 14.04.2025, na ktorom vypočul žalobcu. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní zotrvala na podanej žalobe. Zástupca žalovaného poukázal na písomné vyjadrenia vo veci, ktoré doplnil a uviedol, že za ušlý zisk nemožno považovať hypoteticky ušlý zisk, ktorý nemá žiadny reálny a preukázateľný základ, pričom poukázal na rozhodnutie rozhodnutia I. ÚS 47/2018, 5Cdo 190/2015, 3Cdo 513/2014, 4MCdo 23/2008, 4Cdo 319/2008, či 1Cdo 76/2008. Podstata rozhodovacej činnosti súdov spočíva v tom, že v rámci civilného sporového konania musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti tvrdené poškodeným, ktoré tej logickej úvahe poväzujú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, pričom sa dokazuje pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku poškodeného v danom čase. Podľa miery dokázanej pravdepodobnosti je potom možné urobiť skutkový záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj ziskom reálnym. Súdy v tomto smere zhodne uviedli, že dôkazné bremeno v tomto smere v celosti zaťažuje poškodeného. Vo vzťahu k dôkaznému bremenu

sa má jednať najmä o nejaké zmluvy, objednávky, zákazky a podobné listiny, ktoré by preukazovali existenciu ušlého zisku. Zákon č. 514/2003 Z.z. nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne, automaticky si v prípade existencie nezákonného rozhodnutia, ale len za predpokladu, že dôjde k súčasnému splneniu ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia škody v danom prípade ušlého zisku a príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti zaťažuje výlučne poškodeného. Aj existencia ušlého zisku musí byť bezpečne preukázaná. V prípade ušlého zisku musia byť dokazované také konkrétne okolnosti tvrdené poškodeným, ktoré pri logickej úvahe povedú k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť nezákonného rozhodnutia. Potvrdenie spoločnosti EPA KONZULT, s.r.o. nepreukazuje existenciu zisku na strane žalobcu ako fyzickej osoby podnikateľa podľa ustálenej judikatúry, vo vzťahu k nároku na ušlý zisk nie sú rozhodujúce samotné príjmy, teda výnosy, ale rozdiel medzi príjmami, výnosmi a výdavkami, až tento rozdiel je reálnym ziskom. Žalobca v predloženom potvrdení narába pojmovým aparátom, ktorý je pre potreby konania o náhrade škody z titulu ušlého zisku úplne nepoužiteľný, a to je obrat, paušál na výdavky ročný priemer obratu a pod. V priebehu rozhodného obdobia, kedy bolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie, si však nepochybne žalobca v rámci podnikateľskej činnosti neuplatňoval vo vzťahu k výnosom aj reálne výdavky, určite si neuplatňoval žiadne paušálne výdavky. Z potvrdenia tak nie je vôbec možné zistiť, aký bol reálny zisk žalobcu v rozhodnom období, a to nielen v roku 2013 – 2017, ale aj v roku 2018 – 2022. Dôkazom o výsledkoch podnikateľskej činnosti je vo všeobecnosti napríklad účtovná závierka, daňové priznanie, a to jednak za obdobie, ktoré predchádzalo trestnému stíhaniu žalobcu minimálne za rok 2013, ako aj za obdobie, kedy bol trestne stíhaný od roku 2014, až po rok 2022. V tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno, pričom nedostatky povinnosti preukázať svoje tvrdenia, nie je možné preklenúť výsluchom svedka J. K. B.. Nie je vôbec možné zistiť, do akej miery má predložené potvrdenie svoj odraz v účtovníctve žalobcu. Skúmanie účtovníctva je vo všeobecnosti otázkou odbornou, na ktorú treba odborné znalosti. Žalobcom tvrdené skutočnosti by tak mohol znalec posúdiť, predložiť relevantné skutočnosti nálezom a zodpovedať relevantné otázky v závere takéhoto dokazovania. Avšak žalobca takéto dokazovanie nenavrhol vykonať. Relevantné skutočnosti je možné zistiť aj z iných účtovných dokladov, ktoré však žalobca vôbec nepredložil, ani nenavrhol vykonať. U žalobcu malo podľa potvrdenia dochádzať postupne k znižovaniu objemu fakturácie od roku 2015, pričom toto má výpovednú hodnotu skôr o podnikateľskom neúspechu žalobcu, pričom uvedené nie je možné vôbec spájať s uznesením o vznesení obvinenia. Vo vzťahu k nároku na náhradu majetkovej škody z titulu ušlého zisku je tak potrebné uviesť, že je založený len na hypotetickom a ničím nepreukázanom predpoklade, že by žalobca v rozhodnom období dosiahol ušlý zisk 98.918, 07 EUR. Pri posudzovaní výsledku podnikania je potrebné vychádzať nielen z výnosov, ktoré sú uvedené v potvrdení, ale aj priznaných výdavkov. Rozdiel medzi výnosmi a výdavkami, či už z hľadiska zisku pred zdanením, alebo zisku po zdanení nemožno posúdiť u žalobcu vo vzťahu k obdobiu pred vznesením obvinenia, alebo vznesení obvinenia výlučne na základe daňových priznaní. Daňové priznanie je dokladom, ktorý preukazuje rozdiel medzi hospodárskym výsledkom v podnikaní žalobcu. Žalovaný namietal, že by došlo na strane žalobcu k ušlému zisku. Žalobcu v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno, avšak žalobca tieto daňové priznania nepredložil. Výnosy nie je možné považovať za ušlý zisk, nakoľko tieto vždy súvisia s výdavkami na dosiahnutie zisku. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme uviedol, že podľa rozsiahlej judikatúry súdov, len samotné vedenie trestného konania, samotná dĺžka trestného konania a existencia nezákonného rozhodnutia automaticky nezakladá nárok žalobcu na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, pričom v danom prípade žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenia peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keďže náležite nepreukázal vznik konkrétne nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, či dĺžkou konania vzniknúť, a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere zostali v konaní dôkazne nepredložené. Žalobca pri výpovedi uviedol, že od roku 1980 budoval malú rodinnú firmu. Od roku ´91 mal živnostenský list a začal podnikať ako živnostník. Tieto signalizačné zariadenia, ktoré najskôr robil v malom množstve, nepodliehali ešte vtedy koncesii, boli na tzv. voľnej živnosti, až v roku 2006 boli povinní mať koncesiu povolenú od Policajného zboru Žilina. Prvá licencia mu bola vydaná v roku 2006 na 10 rokov do roku 2016 a potom mu bola v 2018 odobratá na základe toho, že bol trestne stíhaný, lebo zákon o súkromných bezpečnostných službách a technických prevádzok na túto činnosť nedovoľuje, tam sa neuznáva prezumpcia neviny, keď je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin, tak mu túto licenciu nedajú. Tým, že začal v roku 2012, sa mu to nabaľovalo, začal postupne prijímať zamestnancov, začali dostávať väčšie zákazky, začalo sa im dariť, robili pre prokuratúru, súdy. V roku 2010 si postavili vlastnú firmu v C. C. a vlastne nastal potom ten zlom v roku 2014-15, kedy v rámci podnikania boli konfrontovaní s tým, že sa nemohli zúčastňovať výberových konaní, nemohli sa zúčastňovať na nejakom rozdelení zákaziek u armády, nakoľko mali ťarchu trestného

stíhania. Celých tých 8 rokov, počas ktorých im bolo bránené tieto činnosti koncesiované, na základe toho aj firma EPA KONZULTING vypracovala ušlý zisk, ktorý sa odvíjal od toho, že EPA KONZULTING vybrala iba stratu na koncesiovanej živnosti. To neboli príjmy. To boli len z toho množstva, ktoré firma robila. Niektoré zákazky dostali v rámci slaboprúdu, elektriky, požiarnych systémov a tieto nespadali do koncesiovanej živnosti, čiže firma v podstate pokračovala v činnosti, aj v zárobkoch, ale už ukrátená o možnosti koncesiovanej živnosti. To znamená, že sa nemohli od roku 2015 zúčastňovať výberových konaní u armády nijakým spôsobom s tým, že sa poznali v rámci celého Slovenska a firmy, ktoré pracovali na týchto zabezpečovacích systémov, alebo resp. ochrana majetku osôb, takže boli aj konfrontovaní tými slovnými útokmi. Tých 8 rokov sa utiahli do úzadia a na týchto zákazkách sa nepodieľali. Na otázku, či disponuje nejakým listinami, alebo dôkazmi o tom, že bol neúspešný v nejakom výberovom konaní z dôvodu, že je trestne stíhaný uviedol, že ako môže niečo doložiť, keď tam nemohol ísť. Vôbec sa nemohol zúčastňovať. Disponoval síce licenciou, ale nemohol predložiť ďalšie relevantné dôkazy o svojej bezúhonnosti napr. pokiaľ by išlo o výberové konanie do armády. Na otázku, kto prerušil s ním kontakty a nemal s ním ďalšie obchodno-právne vzťahy uviedol, že nemal stálych zákazníkov, s ktorými by udržiaval stály kontakt. Žili zo zákazky na zákazku, ako náhle stratil koncesiu, nemohol sa zúčastniť žiadneho výberového konania, žiadnej zákazky. Nemôže povedať kto s ním prerušil kontakt, keď s ním ani nenadviazal. K súkromiu uviedol, že v roku 2000 sa presťahoval naspäť do Lietavy z mesta, kde si postavil rodinný dom, hneď sa začal zúčastňovať obecného života. Robil poslanca v obecnom zastupiteľstve. Ako vlastník vstúpil do výboru pozemkového spoločenstva lesného. Prihlásil sa do poľovného združenia a v roku 2014 sa celá tá snaha vyvinúť si život na slušnom základe, sa zrútila v tom, že jednoducho bol označený za zlodeja, ktorý ukradol drevo a s tým sa obohatil. Malo to vplyv aj na činnosti v lesnom spoločenstve, kde pred valnou hromadou vystúpil jeden člen a povedal, že v podstate na základe toho, že ukradol drevo, tak ho žiadali o odvolanie z výboru, na čom reagoval tým, že ho nemusia odvolať, odstúpi aj sám. Malo to dosah aj na poľovnícke združenie, tam mal problém, ako niektorí si mysleli, že keď je trestne stíhaný, že musí odovzdať zbrane, že nesmie poľovať. V roku 2018 bol oslovený určitou skupinou ľudí, že či chce robiť starostu v Lietave. Povedal, že nemôže, pokiaľ sa spor nejakým spôsobom nevyjasní a vyjasnilo sa to až v roku 2022 a tým už aj nemal síl pokračovať vo firme. Pokiaľ ide o správanie sa ľudí k jeho osobe uviedol, že tí, čo tomu uverili, tak dávali mu to jasne patrične najavo, napríklad, keď išiel s kamarátmi na pivo, tak povedali zaplať, šak si ukradol. V rámci dediny sa to rozchýrilo, že bol oslobodený, ale vzhľadom na dôveru v súdy tí, čo verili, že to nespravil, sú v pohode a tí, čo neverili, tak neveria doteraz. U obchodných partnerov trestné stíhanie spôsobilo, že keď sa stretávali predtým na výberových konaniach, tak aj v rámci konkurencie udržiavali priateľské vzťahy, niekedy si aj nejakým spôsobom pomáhali navzájom, ale od roku 2014 to už neplatilo. V konaní pred ústavným súdom si nároky v súvislosti s dĺžkou trestného konania neuplatnil, ústavnú sťažnosť nepodával na ústavný súd. V súvislosti s trestným stíhaním nedošlo k rozvodu.

7. Na pojednávaní konanom dňa 12.06.2025 súd vypočul svedkov F. F. a J. K. B.. Svedok F. F. na pojednávaní vypovedal, že so žalobcom bol v tom období v lesnom spoločenstve, žalobca bol ako hospodár lesného spoločenstva, svedok vo funkcii predsedu dozornej rady lesného spoločenstva a jeho úlohou sledovať fungovanie lesného spoločenstva a na konci roka na každej valnej hromade dával výstup z tohto všetkého formou správy dozornej rady. V roku 2013 robil výročnú správu, v ktorej hodnotil celé to fungovanie, hodnotil aj prácu žalobcu v tom období a samozrejme spomenul aj, čo sa týka jeho fungovania vtedy už v súkromných lesoch, ktoré z jeho pohľadu, aj iných akcionárov nebolo v tej dobe zlučiteľné s vykonávaním tejto funkcie hospodára, lebo boli úplne dve odlišné spoločenstvá, že je to súkromné a lesné, tak preto navrhol aj rekonštrukciu celého výboru, lebo aj určití tí členovia, čo sú v lesnom spoločenstve, tak vlastne susedili v tých súkromných horách, boli dotknutí tým, čo sa tam proste stalo, ten výrez, alebo výrub tých drevín, tak na základe toho aj navrhol tú rekonštrukciu celého výboru a v podstate aj tá rekonštrukcia sa udiala. Čiže žalobca musel odísť zo svojho postu a zvolil sa nový výbor v tom lesnom spoločenstve. Žalobcu pozná 20 – 30 rokov, mal vedomosť o jeho trestnom stíhaní za nelegálny výrub stromov, drevín v danej lokalite. Na otázku, ako vnímal žalobcu potom, ako sa dozvedel, že je trestne stíhaný uviedol, že v danej situácii je to hanba v dedine, keď sa niečo také deje, tak na dotknutého človeka je istým spôsobom poukazované. Riešilo sa to v celej dedine. Ten dotknutý človek pokiaľ nie je omilostený, tak bohužiaľ momentálne v tej chvíli, keď už sa niečo vedie, nejaké konanie, tak je ako keby vinný. Vzťah so žalobcom má neutrálny, mali chvíľu zmenený, pokiaľ prešlo určité obdobie, nejaký rok – dva resp. tri nekomunikovali. Keďže spolu fungujú aj v iných združeniach, porozprávali sa a svedkovi boli určité veci z jeho strany vysvetlené a tým pádom dostal úplne iný nadhľad na tú danú vec. Zmena bola teda v pozitívnom zmysle. V lesnom spoločenstve je ich skoro 200 akcionárov, z toho tých 100 – 150 sú pravidelne zúčastnení na tých všetkých schôdzach,

takže to je vec, ktorá sa určite tam v tej danej chvíli neumlčala a v podstate aj žalobca sa po tejto udalosti stiahol z týchto funkcií, alebo sa musel stiahnuť z týchto funkcií vlastne až, kým neprišlo k tomu, že ho omilostili. Svedok mal vedomosť o tom, že trestné konanie skončilo zbavením viny, dozvedel sa to z počutia, neskôr mu aj o tom povedal aj žalobca. Žalobca v lesnom spoločenstve pôsobil 6 – 7 rokov, mal aj určité plány s predsedníčkou, čo sa týka výstavby drevo-domov, ktoré začal realizovať. Trestné stíhanie to naštrbilo, lebo v tej komunite ľudí čo sú tam, tam každý videl, len že sa niečo stalo a žalobca na základe týchto vecí, alebo tlakov odstúpil z tohto lesného spoločenstva a dal sa do role člena, kde sa už iba ako člen zúčastňoval týchto schôdzí. Na otázku či niekto navrhol odvolať žalobcu z funkcie uviedol, že to lesné spoločenstvo za jeho prítomnosti prechádzalo ako keby do nejakej fázy novej, udiali sa určité zmeny v tom lesnom spoločenstve a aj na tieto zmeny svedok poukazoval. Neboli to len veci, ktoré boli pozitívne, na niektoré veci mal iný názor, Dosť zavážila tá vec s výrubom, v tom spoločenstve to brali ako odcudzovanie. Žalobcu navrhol odvolať z dôvodu trestného stíhania, nakoľko jeho funkcia bola druhá najvyššia funkcia toho spoločenstva, takže z jeho pohľadu svedok uznal za vhodné, aby žalobca už nezotrval na tejto svojej funkcii. Žalobca na tej schôdzi sa nijako nebránil, urobil prehlásenie, že to akceptuje, že si je vedomý, že sa niečo udialo. Pokiaľ ide o samotnú ním vypracovanú správu, na otázku, či tá správa obsahuje ako dôvody pre kreovanie nových členov výboru trestné stíhanie žalobcu, uviedol, že presný obsah správy si nepamätá, ale v tej správe bolo iba to, že došlo k výrubu nelegálne, došlo k výrubu drevín na súkromných parcelách. Svedok nevedel, či je žalobca v tej dobe je stíhaný, alebo nie je stíhaný. On mal iba poznatky, že sa udialo niečo v danej lokalite, aj išiel okolo a tam sa udial nejaký výrub nejakých drevín a na základe toho urobil správu o tom, že sa tam udial nejaký výrub. Kompetenciu na odvolávanie alebo kreovanie výboru nemá dozorná rada, ale zhromaždenie. Mal za to, že zhromaždenie nerozhodovalo o odvolaní žalobcu z funkcie. Žalobca sa vzdal. Svedok J. K. B. na pojednávaní vypovedal, že momentálne nie je so žalobcom v žiadnom vzťahu. V minulosti pre neho robil účtovníctvo, a to až nejaké posledné 4 roky predtým, ako ukončil živnosť. Uviedol, že bol požiadaný, aby skúsil nejako vypočítať ušlý zisk, tak sa toho ujal, nakoľko robil v minulosti aj súdneho znalca z odboru ekonómie, audítora daňového poradcu, tak k tomu pristúpil tak, že zobral posledných 5 rokov pred odobraním tej licencie. Zobrali sa celkové tržby, tržby licencované, z toho sa vypočítal priemerný zisk pri použití 60-%-ného paušálu, aj keď tá licencovaná živnosť má ďaleko vyššie zisky, ale pre istotu dali ten 60-%-ný paušál a z toho vyšiel priemerný mesačný zisk 1.939,- EUR. To sa vynásobilo tým obdobím straty tej licencie a z toho vyrátali ten ušlý zisk. Nepočítala sa inflácia, nepočítali sa eventuálne budúce zákazky, výberové konanie, lebo to už sa nedalo nejako porovnať. Brali obrat napríklad za rok 2013, tu sú všetky vystavené faktúry, ktoré boli, obrat celkom bol 203.081,-. Potom z toho boli vybraté faktúry, ktoré súviseli s tou licenciou. Tie boli vo výške 130.893,- EUR za rok 2013 a takto postupne sa to robilo za rok 2014, ´15, ´16, ´17, z toho sa urobila vlastne tá tabuľka, čo je na potvrdení, za každý rok tie obraty sú doložené týmito faktúrami. Potom sa vypočítal obrat licencovaných tržieb, to bolo tých 290.936,- za tých 5 rokov. Urobil sa ročný priemer, takže ročne boli licencované tržby 58.187,-EUR. Použili sa teda paušálne výdavky, nešlo sa na skutočné, lebo v tých licenciách, tam sú nižšie výdavky, robia sa väčšinou revízie, ktoré nenesú vysokú materiálovú náročnosť, takže sa použili paušálne výdavky, a z toho vyšiel priemerný ročný zisk 23.274,-EUR. Keby sa išlo na skutočné, tak by ten zisk bol ďaleko väčší, ale to boli, to sa išlo teda, ako keby bolo daňové priznanie, využili by sa všetky možnosti odpočtu výdavkov, tak z toho vyšiel ten zisk, 23.274,-EUR vychádzal priemerný ročný zisk. Z toho je 1.939,-EUR zisk mesačný. Z toho mesačného sa potom vypočítal vlastne 5-ročný ako keby výkon, to je tých 98.918,- by bol zisk za 5 rokov. Obrat sú tržby celkovo. Nepracoval so skutočnými priznanými výdavkami, ktoré sú v účtovníctve zadokumentované, použil paušál. Paušál na výdavky je zákonná suma, ktorú si môže živnostník dať do nákladov napríklad, keď jeho skutočné výdavky sú nižšie. Na otázku, či si v roku 2013 – 2017 si uplatňoval žalobca paušálne výdavky, alebo skutočne priznané, tie ktoré existovali reálne výdavky, alebo paušálne uviedol, že tieto predošlé roky nemá k dispozícii, lebo nerobil daňové priznanie, ale išiel na skutočné výdavky. V daňovom priznaní celkové sumy, to znamená, že aj z nelicencovaných, aj z licencovaných a tam sú náklady celkom. S daňovými priznaniami pracoval, mal ich k dispozícii ale tam by vyšiel ďaleko väčší zisk. Tie sumy spamäti uviesť nevedel, je to 10 rokov. Poukázal, že keď sa robí reálne daňové priznanie, kde sú dva druhy tržieb nelicencované a licencované, sú tam spolu náklady, tie sa nerozdeľujú. Keby sa zobrali tie tržby licencované, či nelicencované činnosti nesú v sebe veľmi malé, veľmi nízke sumy nákladov, lebo tam je to viacej o vedomostiach a tých skúsenostiach, ktoré ten má, čo sa týka tej revízie. Tam nie sú materiálové náklady ako pri nelicencovaných. Tak preto aby ten zisk nevyšiel strašne vysoký, lebo keby to robili podľa skutočnosti, ten zisk by vyšiel ako väčší. Na otázku, akú výšku dosahovali priznané výdavky žalobcu v roku 2013 – 2017 percentuálne k výnosom uviedol, že reálne to bolo viac celkových. Výdavky boli vyššie. Boli obdobia, kedy bola aj strata, ale berie licencované činnosti, preto sa z toho vyňal. Na otázku, či sú súčasťou podkladov účtovníctva, z ktorej

vychádzal aj nejaké zmluvy medzi žalobcom a zákazníkmi, objednávky na poskytnutie plnenia po roku 2018, ktoré sa nerealizovali, uviedol, že nie, o tom informácie nemá. Žalobca uviedol, že ak pracuje v sfére, kde je závislý nie na zmluvách a objednávkach, ale následných zmluvách a objednávkach, resp. na vyhlásených súťažiach a sa ich nemôže zúčastniť, tým pádom je nerelevantné sa pýtať, že či má nejaké objednávky alebo zmluvy v roku vtedy, keď raz nemal koncesiu, tak sa nemohol zúčastňovať týchto podujatí, alebo resp. výberových konaní. Čo sa týka zisku, tým, že neurobil túto koncesiovanú činnosť, ktorá bola gro firmy, tak stratil tieto zisky, ktoré neuviedol v daňovom priznaní ako zisk, lebo kúpil napríklad družstvo, kúpil pozemky, čiže investoval. A tú investíciu následne odpočítaval v daňovom priznaní presne podľa nejakých regulí, tým pádom v tom daňovom priznaní, je možno že menší zisk, v rámci možného zisku teoretického.

8. Na pojednávaní konanom dňa 14.07.2025 súd vec prejednal v prítomnosti právnej zástupkyne žalobcu, žalobcu a poverenej zástupkyne žalovaného. Zároveň vypočul svedkyňu A. B., ktorá uviedla, že žalobca je jej svokor. Uviedla, že žalobca je silná osobnosť, prvý rok nič nepovedal a nechcel ich zaťažovať, nechcel rodinu do tohto zaťahovať, následne si uvedomil, že je to na dlhšie, tak ich informoval o tom. Oni však bádali počas tejto doby veľmi výrazné zmeny v jeho správaní, zmeny nálad a potom pochopili tú situáciu. Bol často nahnevaný, často mal spory so svojou manželkou. Bola tam badateľná tá finančná strata. V manželskom vzťahu došlo vo viacerých veciach aj problémoch vo vzťahu, v podstate manželmi ostali, ale nežijú spolu. Aj oni ako rodinní príslušníci sa stretli s nemiestnymi poznámkami v obci, alebo celkovo od neprajníkov. Žalobca bol vždy súčasťou nejakých funkcií, bol v obecnom zastupiteľstve poslancom, na urbáre mal tiež nejakú funkciu, v poľovníctve mal tiež nejakú funkciu. Ako náhle sa toto stalo, pociťoval veľkú neprajnosť zo strany ostatných ľudí a v podstate veľmi sa stiahol z týchto funkcií, pretože mal pocit, že na neho ukazujú prstom, alebo ukazujú, že ako človek, ktorý kradne, môže nás reprezentovať, alebo zastávať. V podstate stiahol sa aj osobnostne, nikdy im to nedával nejako pocítiť, vždy sa tak kontroloval, ale dosť vo výraznej miere to ovplyvnilo é jeho následné fungovanie a bytie. Mala vedomosť o tom, z akého trestného činu je obvinený, avšak žalobca vždycky cítil, že mu bolo ukrivdené v tomto a aj ten súdny spor vyhral, obájil tým, že je nevinný. Možno že pred súdom sa obhájil, ale pred ostatnými to už nedokáže vyvrátiť, že to sa nestalo, pretože ľudia v tejto dobe sú neprajní a lepšie sa rozpráva o tom zlom ako o tom dobrom. Takže v podstate to zlé meno, ostalo naďalej. S rodinou sa o tom rozprávali, žalobca má dve deti, jeden z nich jej manžel, druhé je švagriná, ktorá býva v L., takže tam sa stretávali raz, dva razy za mesiac, takže to nebolo nejaké intenzívne. Ale s manželkou žalobcu toto intenzívne riešili, alebo prežívali, pretože ona to vnímala, bola to najbližšia osoba, ktorá aj v tom dobrom, zlom, znáša všetky tie nástrahy toho manželstva, a toto bolo obdobie zlé. Bola jeho bútľavá vŕba. Ona to veľmi zle znášala a v podstate posledné roky spolu už ani nefungovali, už sa nevedeli ani rozprávať a v teraz, je to asi vyše roka, čo už spolu nežijú vôbec. Sú manželia naďalej, ale nežijú spolu. Ako rodina však držia spolu. Vzťah so žalobcom má dobrý, je to pre nich autorita, dobre vychádzajú spolu, majú priateľský vzťah. Na otázku, či tento vzťah utrpel nejakú ujmu v dôsledku toho trestného stíhania, uviedla, že si neboli jej príjemné tieto ataky, ale nikdy ho neodsudzovala, pretože ho poznala dobrého, čestného človeka, a to, že sa niečo udialo a bol krivo obvinený, tak ho nehodila do jamy levovej. Podporovali ho, chceli mu ukázať, že možno že ostatní neveria, ale oni pomôžu, lebo rodina je súdržná, má držať spolu. Na otázku, či vie uviesť konkrétne osobu, ktorá z dôvodu trestného stíhania žalobcu s ním prerušila kontakt osobný, pracovný, uviedla, že manželka hlavne bola tá, ktorá s ním odmietala komunikovať, alebo to bolo vzhľadom na tie nálady. Po pracovnej stránke to malo veľmi vysoký dopad, lebo žalobca vždy spomínal, že nie je súčasťou výberových konaní, ktoré boli zákazky, boli tam 30 ročné kontakty, ktoré sa riešili v práci a tie kontakty všetky prerušil. Nevedela konkrétne tie mená po pracovnej stránke, do toho sa nikdy nestarala, ale po tej súkromnej, rodinnej manželka pociťovala najväčší dopad celej tejto situácie, nakoľko ona bola tá najbližšia, ktorá to musela zdieľať a zvládať celú tú situáciu. K správaniu v spoločnosti voči nim uviedla, že bola prítomná, keď niekto podpichol. Málokedy niekto povie otvorene, že žalobca je zlodej, alebo niečo také. Nepýtajú sa jej ako skončilo konanie. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že výsluchmi svedkov preukázali negatívne následky, ktoré malo nezákonné trestné stíhanie žalobcu. Či už po stránke rodinnej, ako bola vypočutá pani B., a či už po stránke profesionálnej, ako bol vypočutý pán F.. Čo sa týka vypočutia svedka zo spoločnosti EPA Konzult, s.r.o., tento svedok, ktorý vypracoval odborný posudok ohľadne ušlého zisku žalobcu, podrobne, jasne, zrozumiteľne vysvetlil, akým spôsobom vychádzal, čo sa týka ušlého zisku žalobcu. Takisto vysvetlil, aký spôsob použil pri svojom výpočte. Žalobca bol viac ako 8 rokov vystavený nezákonnému trestnému stíhaniu, ktoré bolo potom napokon právoplatne ukončené v jeho prospech. Napriek tomu, že bol oslobodený, negatívne dôsledky tohto zásahu do jeho života pretrvávajú dodnes. Ako bolo počas konania preukázané, následky tohto nezákonného

postupu orgánov verejnej moci zasiahli nielen jeho podnikateľskú činnosť, ale predovšetkým jeho osobnú dôstojnosť, česť a dobré meno. Trestné stíhanie bez ohľadu na jeho výsledok zanecháva v spoločnosti stigmu. Aj keď bol žalobca oslobodený, nikto sa už nevráti k oslobodzujúcemu rozsudku s rovnakou pozornosťou, ako bola venovaná samotnému obvineniu. Dobré meno, ktoré si žalobca budoval roky, mu už nikto nevráti. Strata dôvery verejnosti a obchodného okolia je nenapraviteľná. Zároveň nezákonné rozhodnutie, konkrétne aj odobratie licencie, ktoré spôsobilo preukázateľnú majetkovú škodu v podobe ušlého zisku. Ten bol odborným ekonomickým posudkom spoločnosti EPA Konzult, s.r.o. vyčíslený na sumu 98.918,07 EUR za obdobie od 1.januára 2018 do 31.marca 2022. Je dôležité zdôrazniť, že táto suma nezahŕňa infláciu straty z nelicencovaných aktivít, ktoré boli previazané na licencovanú činnosť a nedopadá dlhodobý obrat spoločnosti, či reputáciu žalobcu ako podnikateľa. Žalobca si ďalej uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- EUR, ktorá je odôvodnená závažnosťou zásahu do jeho osobnostných práv s psychickou ujmou, spoločenským znevažovaním a stratou dobrej povesti, ktorú nemožno spätne plnohodnotne rehabilitovať, ani kompenzovať len formálne oslobodzujúcim rozsudkom. Tento prípad sa netýka iba peňazí, ide o zásadnú otázku ochrany práv jednotlivca pred nezákonným zásahom verejnej moci. Ide o to, aby sa v právnom štáte existovala aj zodpovednosť tam, kde vznikla ujma a najmä, aby sa takáto ujma nepovažovala za bežnú súčasť života občana v demokratickej spoločnosti. Takisto súčasťou uplatneného nároku je aj príslušenstvo, konkrétne náklady na právne služby poskytnuté v súvislosti s konaním podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 1.264,74 EUR, ktoré vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním žalobcu. Poverená zástupkyňa žalovaného na pojednávaní zotrvala na písomných a ústnych vyjadreniach s tým, že žalobca vôbec nepreukázal, že by z titulu uznesenia o vznesení obvinenia došlo v rozhodnom období k vzniku ušlého zisku, a preto ho súd nemôže priznať a v tejto časti navrhovala žalobu zamietnuť. Žalobca nepredložil žiadnu zmluvu, objednávku, z ktorej by bolo zrejmé, že z dôvodu jeho trestného stíhania sa nezrealizoval nejaký obchod, na základe ktorého by skutočne v rozhodnom období dosiahol konkrétny zisk. Nárok je len hypotetický a ničím nepreukázaný. Žalobca nepredložil žiadne relevantné listiny z účtovníctva, žiadne daňové priznania, ktoré by preukazovali reálne príjmy žalobcu v rozhodnom období a tieto skutočnosti nepreukazuje ani potvrdenie spoločnosti EPA Konzult, ani výsluch jej konateľa J. B.. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme navrhovala žalobu tiež zamietnuť. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovaní konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Pred priznaním náhrady nemajetkovej ujmy musí mať súd v konaniach akúkoľvek pochybnosť preukázať nielen titul uplatňovanej náhrady uznesenie o vznesení obvinenia a jeho nezákonnosť a uplatňovanú ujmu, napríklad zánik v účasti v orgánoch pozemkového spoločenstva, ale musí mať aj akúkoľvek pochybnosť preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi uplatňovaným titulom a ujmou, ktorá má byť odškodnená. V danej veci príčinná súvislosti nie je preukázaná. Voľná úvaha súdu sa môže vzťahovať aj na výšku náhrady a nie na posúdenie príčinnej súvislosti. Dôkazné bremeno preukázania príčinnej súvislosti nesie žalobca. Samotné vedenie trestného konania a existencia nezákonného rozhodnutia automaticky nezakladá nárok žalobca na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, pričom žalobca dostatočne spoľahlivo preukázal dôvodnosť uplatnenej nemajetkovej ujmy, keďže náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, či dĺžkou konania vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní nepodložené. Tvrdenia žalobcu v spojení s tvrdeniami vypočutých svedkov nie sú dostatočné pre záver o negatívnych zásahoch v jeho osobnostnej sfére v rodinnom prostredí, v pracovnom prostredí zásadných z hľadiska uplatnenia nároku a najmä, že sa tak stalo v dôsledku trestného stíhania. Tieto tvrdenia nie sú objektívne preukázané. V dôsledku trestného stíhania so žalobcom nikto neprerušil kontakty, ktoré dovtedy mal, v osobnom živote, pracovnom živote a nedošlo k rozvratu rodinného života. V dôsledku trestného stíhania tu vypočutých svedkov so žalobcom neutrpel ich vzťah ujmu. Ďalšie tvrdenia, že malo dôjsť k zásahom do osobnostných práv žalobcu, sú všeobecné, nekonkrétne. Nebolo preukázané, že by niekto kontakty so žalobcom v dôsledku trestného stíhania prerušil. Celé je to o všeobecných tvrdeniach, že ľudia síce vedeli o trestnom stíhaní, ale kontakty so žalobcom neprerušili. Nebolo preukázané, že z funkcie hospodára a člena výboru v pozemkovom spoločenstve bol odvolaný z dôvodu jeho trestného stíhania. Tejto funkcie sa podľa vlastných tvrdení a výpovede svedka F. F. sám vzdal, takže sa nedozvieme, či by ďalší výkon tejto funkcie účastníkom zhromaždenia pozemkového spoločenstva vadil, alebo nevadil. Svedok F. F. uviedol, že podnetom pre vypracovanie správy dozornej rady pozemkového spoločenstva za účelom rekonštrukcie výboru pozemkového spoločenstva nebolo trestné stíhanie žalobcu, ale udalosť, ktorá sa reálne stala v súvislosti s činnosťou pozemkového spoločenstva ako sporná ťažba dreva. Na priznanie nároku na

nemajetkovú ujmu pritom nemôže mať vplyv dĺžka trestného konania, nakoľko žalobca neodvodzuje svoj nárok od nesprávneho úradného postupu, ale od podľa neho nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ktorým bol titul predbežne prerokovaný. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na príslušenstvo, uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 1.264,74 EUR, ktorý nárok má byť nákladmi právne zastúpenie v konaní podľa zákona č. 514/2003 za dva úkony právnej služby uviedla, že v zmysle § 18 ods. 3 z. č. 514/2003 súčasťou toho konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie na náhradu škody pred príslušným orgánom. Žalobca síce ku dnešnému pojednávaniu uvedenú sumu zaplatil svojej právnej zástupkyni, tento nárok mu nepatrí. Súd v právnej veci naznačil právne posúdenie tejto časti nároku v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. S naznačeným právnym posúdením tejto časti uplatneného nároku sa nestotožňovala, aj napriek tomu poukázala, že musí ísť o účelne vynaložené náklady. Súd by sa mal pritom vysporiadať vo vzťahu účelnosti s tým, či suma uplatneného nároku v tomto smere zodpovedá aj výsledku súdneho konania z pohľadu úspešnosti žalobcu v spore, pritom skutočnosť v tomto štádiu nie je možné prejudikovať. V tomto smere mala hypoteticky na mysli to, že pre prípad čiastočného úspechu vo veci samej je možné priznať uplatnený nárok vo výške, ktorá nezodpovedá priznanej istine.

9. Na pojednávaní konanom dňa 4.9.2025 súd vec prejednal a rozhodol v prítomnosti právnej zástupkyne žalobcu, žalobcu a poverenej zástupkyne žalovaného, ktorí zotrvali na svojich doterajších vyjadreniach produkovaných v spore.

10. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, pričom zistil tento skutkový stav:

11. Poverený príslušník Obvodného oddelenia policajného zboru Žilina vydal dňa 28.05.2014 uznesenie ČVS:ORP-576/ZO-ZA-2014 o začatí trestného stíhania vo veci prečinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, z ktorých skutkov je podozrivý doposiaľ neznámy páchateľ. Ide o uznesenie o vznesení obvinenia (č.l.17 vyšetrovacieho spisu).

12. Uznesením o začatí trestného stíhania zo dňa 9.12.2014 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, začaté trestné stíhanie voči A. B. ako obvinenému z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že doposiaľ nezisteného dňa mesiaca december 2013, vydávajúc sa za osobu oprávnenú konať v mene združenia Pozemkové spoločenstvo súkromných lesov Lietava, požiadal osobu J. A. F. evidovaný Okresným úradom Žilina pozemkový a lesný odbor, ako odborný lesný hospodár v lesnom poraste č. 82B nachádzajúci sa v k.ú. C. odsúhlas na ťažbu dreva, ktorý mu bol dňa 19.12.2013 hospodárom aj vydaný pod č. 4/2013, na základe čoho obvinený prostredníctvom obchodnej spoločnosti Bioforest, s.r.o. so sídlom C. M. D. XX vykonal výrub a spracovanie drevnej hmoty zo 156 kusov drevín lesného porastu č. 82b, ktorý je súčasťou parcely CKN 1357, k. ú. C., okres Žilina, evidovaný okresným úradom, katastrálnym odborom ako lesné pozemky o výmere 83 957 m2. Výrubom drevín bola poškodeným vlastníkom N. H. a spol. spôsobená škoda vo výške 2.717,50 Eur. Voči predmetnému uzneseniu bola podaná sťažnosť dňa 18.12.2014, a to obvineným, v ktorom konštatuje, že nenaplnil žiadnym svojim konaním skutkovú podstatu trestného činu krádeže, ako mu je kladené za vinu v napadnutom uznesení (č. l. 25 až 26 vyšetrovacieho spisu ).

13. O. G. P. bol podaná obžaloba dňa 27.10.2015 na obvineného A. B. s tým, že v presne nezistený deň mesiaca december 2013 ako osoba, ktorá v tom čase oficiálne nevystupovala ako splnomocnený zástupca vlastníkov súkromných lesov Lietava v lesnom poraste zvanom „ Jakša“, kde vlastníci v tom čase hospodárili a rozhodovali o ťažbe sami, požiadal odborného lesného hospodára J. A. F., ktorý je evidovaný ako odborný lesný hospodár pre lesný porast č. 82B nachádzajúci sa v k.ú. C. o súhlas na ťažbu dreva, ktorý mu bol dňa 19.12.2013 odborným lesným hospodárom vydaný pod č. 4/2013 v jeho domnení, že A. B. zastupuje vlastníkov súkromných lesov v danej lokalite, na základe ktorého súhlasu požiadal A. B. spoločnosť Bioforest, s.r.o., sídlo Lietavská Závadka 48, s ktorou už bol na výrube drevín v danej lokalite predtým dohodnutý o vykonanie výrubu a spracovanie drevnej hmoty z nakoniec reálne vyťažených 156 kusov drevín rôzneho druhového zloženia lesného porastu č. XXX. Výrub prebiehal v mesiacoch december 2013 a január 2014, ktorý je súčasťou parcely CKN XXXX, k. ú. C., lesný pozemok o výmere 83 957 m2, pričom dreviny boli nakoniec vyťažené ešte aj nad rámec udeleného súhlasu, ktorý sa týkal iba náletových drevín, pričom uvedeným výrubom drevín bola spôsobená súkromným

vlastníkom Lietava v danom lesnom poraste, ktorý sú zastúpení N. H., škoda vo výške 2.717,50 Eur. Teda si prisvojil cudziu vec, tým, že sa jej zmocnil a takou vecou je drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu a spôsobil tak väčšiu škodu, čím spáchal prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) Trestného zákona (č. l. 308 a 309 spisu).

14. Trestným rozkazom zo dňa 29.10.2015 sp. zn. 35T/143/2015 (č. l. 312 – 314 spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T/143/2015), bolo rozhodnuté, že obvinený je vinný.

15. Rozsudkom OS Žilina sp. zn. 35T/143/2015 zo dňa 18.3.2019 (č. l. 499 – 527 spisu) trestného spisu, bol obžalovaný A. B. uznaný vinným. Voči rozsudku Okresného súdu Žilina bolo podané odvolanie obžalovaným dňa 19.7.2019 (č. l. 543-555 spisu).

16. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/78/2019 zo dňa 29.10.2019 bol rozsudok OS Žilina sp. zn. 35T/143/2015 z 18.3.2019 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (č. l. 564-573 trestného spisu).

17. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T/143/2015 zo dňa 27.5.2022 bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby (č. l. 695 – 732 trestného spisu).

18. Podaním doručeným OS Žilina 23.8.2022 (č. l. 737 Trestného spisu) prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina vzal späť odvolanie, ktoré bolo prokurátorom Okresnej prokuratúry Žilina podané na hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku zo dňa 27.5.2022.

19. Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Žiline č. p. LIC- 19-13/2003 zo dňa 11.08.2006 rozhodlo o udelení licencie na prevádzkovanie technickej služby žalobcovi ako fyzickej osobe prevádzkujúcej činnosť pod obchodným menom A. B. BVM-ALARM SYSTÉM v zmysle § 68 ods. 2 z. č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti. Licencia bola vydaná v rozsahu predaj, projektovanie, montáž, údržba, revízia alebo oprava zabezpečovacích systémov alebo poplachových systémov a systémov a zariadení umožňujúcich sledovanie pohybu a konanie osoby v chránenom objekte, na chránenom mieste alebo v ich okolí (č. l. 11 spisu). Dňa 28.06.2016 bola Krajským riaditeľstvom policajného zboru v Žiline bola žalobcovi udelená Licencia na prevádzkovanie technickej služby č. FT 0012929 s platnosťou do 28.06.2026 (č. L. 12 spisu). Krajské riaditeľstvo policajného zboru rozhodlo dňa 03.04.2018 podľa § 75 ods. 1 písm. d/ zákona o súkromnej bezpečnosti o pozastavení prevádzkovania technickej služby žalobcovi, nakoľko je uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Žilina-okolie ČVS: ORP-576/ZO-ZA-2014 trestne stíhaný za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, t. j. úmyselný trestný čin, čím nespĺňa podmienky spoľahlivosti ustanovené v § 14 ods. 1 písm. d/ zákona o súkromnej bezpečnosti, do konečného rozhodnutia vo veci (č. l. 13 spisu). Rozhodnutím Ministerstva vnútra, Prezídium policajného zboru, úrad súkromných bezpečnostných služieb č. PPZ-B-2018/030230-002 zo dňa 31.05.2018 bolo odvolanie žalobcu bolo zamietnuté a rozhodnutie správneho orgánu pod č. KRPZ-ZA-B-19-054/2006-LIC zo dňa 03.04.2018 potvrdil (č. l. 14 – 15 spisu). Rozhodnutím Krajského riaditeľstva policajného zboru v Žiline č. . KRPZ-ZA-B-19-094/2006-LIC zo dňa 24.09.2019 bola žalobcovi v súlade s ust. § 77 ods. 1 písm. c/ zákona o súkromnej bezpečnosti odňatá licencia na prevádzkovanie technickej služby, nakoľko nevykonáva nepretržite dlhšie ako 1 rok žiadnu činnosť povolenú rozhodnutím o udelení licencie na prevádzkovanie technickej služby č. LIC-19-13/2006 (č. l. 16 spisu).

20. Z Potvrdenia spoločnosti EPA KONZULT s.r.o., so sídlom Andreja Kmeťa 19, Žilina, zo dňa 20.12.2022 vydaného pre účely overenia obratov pre odobratím licencie, vyplýva, že spoločnosť uskutočnila preverenie výšky fakturácie za obdobia rokov 2013-2017 za účelom vydania potvrdenia vykázané v účtovníctve nasledovne: za rok 2013 obrat celkom bol 203 081,21 EUR, z toho licencia 130 893,89 EUR; rok 2014 obrat celkom 223 827,10 EUR, z toho licencia 102 051,46 EUR; rok 2015 obrat 62 513,89 EUR, z toho licencia 21 352,76 EUR; rok 2016 obrat 53.326,84 EUR z toho licencia 19.004,18 EUR, rok 2017 obrat celkom 80 771,64 EUR, z toho licencia 17 633,82 EUR. Obrato spolu za roky 2013 – 2017 623 520,68 EUR a z toho licencia 290 936,11 EUR. Ročný priemer vypočítaný 290.936,11/5 =58 187,23 EUR, paušál na výdavky 60% vo výške 34.912,33 EUR a zisk + 23274,89 EUR ročne, t. j. 1939,57 EUR mesačne. Na základe uvedeného bolo v potvrdení konštatované, že účtovná jednotka mala vplyvom odobratia licencie ušlý zisk za obdobie 1.1.2018 – 31.3.2022 (51 mesiacov) vo výške 51*1939,57 =98 918,07 EUR. V tom nie je zahrnutá inflácia a strata nelicencovaných tržieb

spojených a poskytovaných vo väzbe na licencované. Taktiež nie je zohľadnený vplyv odobrania licencie na celkový obrat a stratu dobrého mena (č. l. 17 spisu).

21. Žalobca sa obrátil dňa 17.02.2023 na Generálnu prokuratúru so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, doplnenou dňa 21.02.2023, spočívajúceho v trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 2.241,36 EUR, náhrade ušlého zisku 98.918,07 EUR, náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,-EUR a náhrade príslušenstva k uplatneným nárokom vo výške 1.264,74 EUR. Generálna prokuratúra listom zo dňa 11.04.2023 oznámila žalobcovi, že uznáva časť nároku spočívajúceho v náhrade skutočnej škody, ktorá mu vznikla zaplatením účelne vynaložených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní v sume 3.102,99 EUR a vo zvyšnej časti žiadosti nevyhovela (č. l. 21 -25 spisu).

22. Žalobcovi bola vystavená dňa 10.02.2023 právnou zástupkyňou faktúra – zálohová platba za poskytnuté právne služby na základe zmluvy o poskytovaní právnej pomoci z 7.7.023 vo výške 500,-EUR, splatná 24.02.2023, ktorú platbu žalobca uhradil dňa 16.02.2023 (č. l. 18-19 spisu). Faktúrou vystavenou dňa 28.03.2025 splatnou dňa 04.04.2025 fakturovala právna zástupkyňa žalobcu žalobcovi právne služby vo veci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody vo výške 1.264,74 EUR s tým, že zálohová faktúra vo výške 500,-EUR bola uhradená. Žalobca uhradil na účet právnej zástupkyne sumu 764,74 Eur dňa 03.04.2025 (č. l. 86-87 spisu).

23. Na základe takto zisteného skutkového stavu veci súd vec právne posúdil podľa príslušných zákonných ustanovení:

Podľa § 3 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „z. č. 514/2003 Z. z.), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „z. č. 514/2003 Z. z.), právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 z. č. 514/2003 Z. z.: (1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. (2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. (3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu

poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d)závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. (4) Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 18 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 z. č.514/2003 Z. z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa ust. § 25 ods. 1 cit. zákona tiež platí, že ak § 26 neurčuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Podľa § 121 ods. 3 z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Podľa § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. (ďalej len „vyhláška“), ak nie je ustanovené inak, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty je nad 33193,92 eura 486,29 eura + 6,64 eur za každých aj začatých 3319,39 eur prevyšujúcich sumu 33193,92 eura.

Podľa § 10 ods. 2 cit. vyhlášky, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

Podľa § 13a ods. 2 písm. a/ , c/ cit. vyhlášky, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:
a) prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom,
c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej,

Podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky, od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol

Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

24. Predmetom konania bol nárok žalobcu, ktorý mu vznikol v zmysle § 3 z. č. 514/2003 Z. z. nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Podanou žalobou sa žalobca domáha náhrady

nemajetkovej ujmy, ako aj náhrady ušlého zisku a nákladov vynaložených na predbežné prerokovanie nároku.

25. V konaní nebolo sporné, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie uznesením zo dňa 09.12.2014 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona. Rovnako nebolo sporným, že uvedené trestné konanie vyústilo do podania obžaloby, pričom pôvodný rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 35T/143/2015 zo dňa 29.10.2015, ktorým bol žalobca uznaný vinným, bol uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/78/2019 zo dňa 29.10.2019 zrušený a vec bola vrátená Okresnému súdu Žilina, ktorý rozsudkom zo dňa 27.05.2022 oslobodil žalobcu spod obžaloby. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.08.2022.

26. Zákon č. 514/2003 Z. z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom verejnej moci v ust. § 3 ods. 1 určujúc rozsah zodpovednosti tak, že štát (Slovenská republika) za podmienok určených týmto zákonom zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. V zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa štát svojej zodpovednosti za škodu nemôže zbaviť, čím sa završuje právna úprava tejto zodpovednosti ako zodpovednosti objektívneho charakteru (bez ohľadu na zavinenie) s absolútnou povahou (bez možnosti liberácie). Objektívna zodpovednosť sa niekedy označuje aj ako zodpovednosť za výsledok. Podľa ust. § 25 ods. 1 cit. zákona tiež platí, že ak § 26 neurčuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

27. Z ust. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. možno vyvodiť, že na vznik zodpovednosti štátu (Slovenskej republiky) za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok: 1. nezákonné rozhodnutie, 2. vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. určuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Podľa § 6 ods. 1 cit. zákona však platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

28. Z uvedeného vyplýva, že podmienkou zodpovednosti štátu je zmena alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená. V prípade právoplatného zastavenia trestného stíhania, resp. oslobodenia spod obžaloby je situácia špecifická v tom, že podľa Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z.) už nenasleduje ďalší proces, ktorého výsledkom by bolo výslovné zrušenie uznesenia, ktorým bolo stíhanej osobe vznesené obvinenie. Pokiaľ potom zmyslu právnej úpravy má zodpovedať z čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vyplývajúca zásada, že každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu má byť odčinená, rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, že sa skutok stal, resp. že skutok nie je trestným činom. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Keďže sa jedná o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, t. j. rozhodujúcim kritériom posúdenia zákonnosti vznesenia obvinenia je neskorší výsledok trestného stíhania, kedy zastavenie trestného stíhania, či oslobodenie spod obžaloby ukazuje, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia, resp. nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa toto podozrenie v trestnom konaní aj potvrdilo. V podmienkach materiálneho právneho štátu musí totiž štát niesť (objektívnu) zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/15/2009), pričom podstata nároku na náhradu škody sa v týchto prípadoch neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania ale na samotný výsledok trestného stíhania (obdobne aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 25/2011). Skutočnosť, že formálne nedošlo k ich zrušeniu na tom nič nemení, keďže

podstata nároku na náhradu škody sa viaže jedine na celkový výsledok trestného stíhania s tým, že na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4MCdo/15/2009, pri posudzovaní podstatných nárokov na náhradu škody sa viaže na celkový výsledok trestného stíhania a keďže došlo k oslobodeniu spod obžaloby, došlo aj k zbaveniu právoplatnosti uznesenia o vznesení obvinenia a ako na nezákonné treba hľadieť na všetky rozhodnutia vydané v priebehu trestného stíhania, keďže právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku trestné konanie sa končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, keďže výsledok trestného stíhania znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania, vznesení obvinenia, keďže (podľa výsledku) je zjavné, že takéto konanie vôbec nemalo byť vedené.

29. V prejednávanej veci bolo preukázané, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre skutok, pre ktorý následne bola podaná obžaloba, ale žalobca bol súdom spod tejto obžaloby oslobodený. V konaní tak bola preukázaná vzhľadom na vyššie uvedený výklad existencia nezákonného rozhodnutia. V súdenej veci potom súd skúmal ďalšie predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu a to vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi nimi vo vzťahu ku každému jednotlivému nároku žalobcom uplatnenému v žalobnom návrhu.

30. Čo sa týka spôsobu a rozsahu náhrady škody, podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. platí, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk (ak osobitný zákon neustanovuje inak). Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 98.918,07 EUR.

31. Ušlý zisk ako druh majetkovej ujmy (škody) spočíva v nedosiahnutí toho, čoho by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí dosiahol. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Pri posudzovaní ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/195/2015 „Za ušlý zisk nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ. Napokon hypotetický ušlý zisk, vychádzajúci len z porovnania a spriemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej príležitosti za obdobných podmienok u iného subjektu v príslušnom podnikateľskom odvetví, v konečnom dôsledku vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnou udalosťou a ušlým ziskom, ako základnú podmienku vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiaca sa k istote.“ Ušlý zisk nemôže predstavovať len zmarenie zamýšľaného zámeru či možného zisku ak nie je majetkový prínos podložený už existujúcimi či reálne dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že nebyť škodnej udalosti k zamýšľanému zisku by skutočne aj došlo. Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel. Je teda nutné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, prípadne na náklady na dosiahnutie tohto zisku potrebnými (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 1/2011).

32. Hoci v prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, musia však byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t. j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností, by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba fikciou. Súd nemôže žalobcovi priznať nárok na náhradu ušlého zisku iba na základe jeho subjektívnych predpokladov, pokiaľ pravdepodobnosť dosiahnutia zisku dostatočne nevyplýva z predložených listinných dôkazov.

33. K preukázaniu ušlého zisku žalobca predložil Potvrdenie spoločnosti EPA KONZULT s.r.o., pre účely overenia obratov pred licenciou a preverenie výšky fakturácie za 2013-2017 vykázané v účtovníctve, s tým, že ročný priemer bol 58.187,23 EUR a výdavky 60% paušál po ich odpočítaní bol zisk 1.939,57

EUR mesačne a preto po dobu odňatia licencie 51 mesiacov bol ušlý zisk 98.918,07 EUR. Odhliadnuc od toho, že uvedené potvrdenie nemožno brať ani ako odborné vyjadrenie odborne spôsobilej osoby, súd nemal preukázané, že bolo skutočne vychádzané z účtovníctva žalobcu, z reálnych faktúr, nie sú k nemu priložené rozhodujúce podklady, z ktorých vychádza, pričom za takéto nemožno považovať tabuľkový prehľad spoločnosti EPA KONZULT s.r.o. o faktúrach a ich výške. V Potvrdení nie sú riadne a určito označené podklady potvrdenia, nie je možné overiť dokonca ani len správnosť podkladov potvrdenia, netvoria jeho prílohu. Tento dôkaz nie je spôsobilý osvedčiť vznik žalobcom tvrdeného ušlého zisku. Bez ohľadu na možnú správnosť a relevantnosť údajov, na ktorých je predmetné potvrdenie založené, vďaka skutočnosti, že k nie sú k nemu priložené rozhodujúce podklady, z ktorých vychádza, ani nie sú riadne a určito označené, nie je možné overiť ani to, či na základe označených podkladov možno dospieť k správnemu výpočtu ušlého zisku. Pokiaľ konateľ spoločnosti, ktorá uvedené potvrdenie vystavila, na pojednávaní súdu predložil tabuľkový prehľad o faktúrach žalobcu, ani z uvedeného dôkazu, ktorý nebol uvádzaný v Potvrdení u 20.12.2022, nemožno verifikovať, čo išlo o skutočné faktúry, či je správne ich datovanie, výška faktúr.

34. Súd má za to, že pokiaľ žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t.j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Podľa názoru súdu nie je povinnosťou žalovaného tvrdiť ani dokazovať skutočnosti, z ktorých žalobca svoje právo odvodzuje, t.j. nezaťažuje ho v tomto smere dôkazné bremeno, a preto mu neunesenie dôkazného bremena žalobcom nemôže byť na ujmu. Z dôvodu, že žalobca v konaní žiadnym procesne a právne relevantným spôsobom nenavrhol vykonanie akýchkoľvek iných dôkazov, ktorých prostredníctvom by mohlo dôjsť k prípadnému preukázaniu vzniku škody žalobcu v časti ním tvrdeného ušlého zisku, súd uzavrel, že žalobca v konaní neuniesol svoje dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu vzniku škody v podobe tvrdeného ušlého zisku.

35. Otázku vzniku škody na strane žalobcu vo vzťahu k tomuto čiastkovému nároku preto súd v konaní posúdil tak, že žalobcovi sa ju nepodarilo preukázať. Žalobcovi sa teda nepodarilo preukázať existenciu druhého z troch predpokladov pri vznik zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a z tohto dôvodu súd musel žalobu v časti, ktorou sa domáhal náhrady ušlého zisku zamietnuť. Nad rámec uvedeného súd zdôrazňuje, že rozsah dôkazného bremena žalovaného sa v kontradiktórnom spore odvíja od miery aktivity žalobcu. Ak je samotný žalobca v spore pasívny, unesie žalovaný jemu prislúchajúce dôkazné bremeno ľahšie, keďže mu v zásade stačí vierohodne spochybňovať nedôsledné skutkové tvrdenia žalobcu. S ohľadom na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany uplatnené v konaní sporovými stranami to bol nepochybne žalobca, ktorý bol povinný náležitým a presvedčivým spôsobom preukázať vznik žalobou tvrdenej škody v podobe ušlého zisku. Z dôvodu, že žalobca túto svoju povinnosť riadne nesplnil, súd potom návrh žalobcu na priznanie ušlého zisku zamietol. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t.j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností, by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou“ (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 513/2014).

36. Súd preto nárok žalobcu na zaplatenie sumy 98.918,07 EUR z titulu nároku na náhradu ušlého zisku zamietol (výrok V. rozsudku).

37. Žalobca si v súvislosti s nezákonným rozhodnutím uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 15.000,-EUR. Pri posudzovaní tohto nároku súd vychádzal z ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Zákon tak priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou

verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Zároveň právna úprava § 17 odsek 3 zákona č. 514/2003 Z. z. stanovuje určité pravidlá, ktoré musí súd vždy posúdiť a to s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Ustanovenie § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. predstavuje normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá nie je stanovená priamo právnym predpisom, a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, iba málo obmedzeného okruhu okolností. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy však nie je vecou ľubovôle súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu ustáleného na základe dokazovania vo vzťahu k zisteniu konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach života, o ktorých poškodená osoba tvrdí, že boli nezákonným rozhodnutím zasiahnuté, pričom v tomto smere je poškodený zaťažený dôkazným bremenom. Poškodený je povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, respektíve uviesť také skutočnosti na základe ktorých bude možné podľa zákonom stanovených kritérií posúdiť vznik a rozsah nemajetkovej ujmy, následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života poškodeného, ktorý záver je zrejmý aj z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR, napríklad z uznesenia sp. zn. IV. ÚS 1/2012. V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods. 2 tohto zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (pričom osobitným predpisom sa tu podľa poznámky pod čiarou rozumie zákon č. 215/2006 Z. z.). Zákonom č. 412/2012 Z. z. bol teda stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

38. Najvyšší súd SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opätovne poukázal na to, že sudca sa musí vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície postihnutej osoby, hlavne za situácie, kedy má napraviť škody spôsobené OČTK alebo inými súdmi; musí zohľadni dopad trestného konania na profesný, rodinný, spoločenský, ekonomický a sociálny život. Pokiaľ to sudcovia nižších súdov v konaní bagatelizujú, ich postup sa javí ako postup bez citu pre elementárnu spravodlivosť a ochranu základných práv a slobôd. Zákon č. 514/2003 Z. z. zaväzuje štát absolútne a objektívne, takže je nevyhnutné, aby štát svojim pochybením vzniknuté škody (ujmy) nahradil v maximálnej možnej miere. Škodu treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, jeho ľudská dôstojnosť a sloboda. Ľudská dôstojnosť vylučuje, aby s človekom bolo zaobchádzané ako s objektom, či predmetom; ide totiž o nedotknuteľnú hodnotu, ktorú nemožno obmedziť ústavne konformným spôsobom (čl. 19 ods. 1 ústavy) (obdobne sp. zn. 5Cdo 140/2019 z 24. 02. 2022). Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 zo dňa 27.08.2019).

39. Súd je toho názoru, že každé trestné stíhanie a v ňom vykonané zásahy, je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, a to najmä v takom prípade, ak sa vo výsledku preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickej alebo právnickej osobe, ktoré sa museli podrobiť úkonom OČTK. Zásadne platí princíp ochrany práv každého, kto bol poškodený alebo zasiahnutý nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci, v

tomto prípade OČTK, a že nemajetkovú ujmu predstavuje už samotný zásah týchto orgánov do práv fyzickej a právnickej osoby. Podľa názoru súdu by bezdôvodné trestné stíhanie malo negatívny dopad na väčšinu ľudí, ktorí vedú riadny život a nepriaznivý dopad trestného stíhania na psychiku žalobcu preto podľa názoru súdu nie je ojedinelý prípad.

40. Všetky vyššie uvedené skutočnosti súd vzal pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie žalobcu do úvahy. Súd mal vo vzťahu k tomu nároku za to, že boli splnené všetky tri predpoklady zodpovednosti štátu za škodu: nezákonné rozhodnutie, vznik ujmy a príčinná súvislosť medzi nimi. K otázke existencie nezákonného rozhodnutia súd poukazuje na ods. 29 tohto rozsudku. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť (kauzálny nexus), tá je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Pokiaľ ide o samotnú nemajetkovú ujmu, táto predstavuje zásah do inej ako majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší spôsob, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod.

41. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, vo vzťahu k nej mal súd preukázané všetky predpoklady – nezákonné rozhodnutie, existenciu škody, príčinnú súvislosť medzi nimi. Žalobca si uplatnil sumu 15.000,-EUR. Súd na základe vykonaného dokazovania považoval za primeranú výšku 12.000,-EUR. Predovšetkým súd konštatuje, že ujmu, ktorú utrpel žalobca, nie je možné dobre uspokojiť inak, ako priznaním náhrady nemajetkovej ujmy, lebo samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a to s prihliadnutím na trestné stíhanie, ktorému musel žalobca čeliť po dobu približne 8 rokov. Žalobca sa v tomto spore domáhal jeho odškodnenia za nemajetkovú ujmu, ktorú utrpel jednak v jeho súkromnom a rodinnom živote, a jednak v pracovnom a spoločenskom uplatnení.

42. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd zohľadňoval kritériá stanovené zákonom č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 17 ods. 3, a to osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, tiež závažnosť vzniknutej ujmy v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Súd ďalej prihliadal na okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme na strane žalobcu došlo a zohľadnil aj závažnosť následkov, ktoré žalobcovi vznikli v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

43. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy súd zohľadnil jednak povahu trestnej veci, skutočnosť, že žalobca nebol dovtedy trestne stíhaný. Z vykonaného dokazovania, najmä z výsluchu samotného žalobcu, ako aj svedkov, bolo preukázané, že trestné stíhanie nepochybne zasiahlo negatívne do osobnostných práv žalobcu. Žalobca bol nepochybne v strese a neistote, hrozil mu trest a pre žalobcu a jeho rodinu to bolo neúnosne traumatizujúce. V dôsledku predmetného trestného stíhania po túto dobu žalobca musel znášať psychickú záťaž, obavu z trestu, ktorý mu hrozil, obavu z reakcie jeho rodiny alebo širšieho okruhu ľudí, či venovať čas a energiu svojej obhajobe. Čas, ktorý žalobca venoval trestnému stíhaniu, mohol stráviť s rodinou alebo sa mohol venovať podnikaniu. Okolnosť, že žalobca nevyhľadal odbornú lekársku pomoc za účelom zmiernenia následkov prežívaných útrap spojených s trestným stíhaním, nie je určujúcim faktorom jeho reálneho psychického prežívania a ako na zásadnú ani nemožno na ňu prihliadať. Okrem toho svedkyňa p. B. potvrdila, že žalobca bezpochyby prežíval stres, napätie, obavy o svoju budúcnosť, uzatváral sa do seba, často vznikali hádky. Trestné stíhanie zasiahlo citeľne nielen žalobcu, ale aj jeho celú rodinu, ktorá pokiaľ ide o deti žalobcu síce zostala súdržná, avšak pod tlakom týchto udalostí už vyše roka podľa výpovede svedkyne A. B. žalobca s manželkou nežijú spolu.

44. Trestným stíhaním bolo zasiahnuté aj do spoločenského života žalobu, svedkovia B. aj F. potvrdili, že trestné stíhanie prinieslo vo vzťahu k žalobcovi všeobecný dešpekt. Žalobca bol činný v lesnom spoločenstve, pričom sa stiahol sa z funkcie členu výboru z dôvodu trestného stíhania. Tu súd však aj zohľadnil, že nedošlo k jeho odvolaniu. Svedok p. F. pri svojej výpovedi uviedol, že potvrdil, že on sám pri predkladaní výročnej správy valnému zhromaždeniu poukázal okrem iného aj na potrebu rekonštrukcie

výboru pozemkového spoločenstva aj vzhľadom na nelegálny výrub, dozorná rada však kompetenciu k odvolaniu člena výboru nemá.

45. Pokiaľ ide o závažnosť následkov, ktoré vznikli navrhovateľovi v pracovnom uplatnení, tieto súd považoval za preukázané zo skutočnosti, že to bolo práve trestné stíhanie, ktoré malo v priamej príčinnej súvislosti za následok, že žalobcovi bola odňatá licencia na výkon technických služieb v r. 2019. Súd však konštatuje, že prípadný ušlý zisk nemohol byť nahradený v rámci nemajetkovej ujmy, súd len na uvedenú okolnosť prihliadal ako na jednu zo sfér života žalobcu, na ktorú malo dopad trestné stíhanie žalobcu. Napokon samotný nárok na náhradu ušlého zisku si uplatňoval žalobca samostatným nárokom, s ktorým sa súd v rámci odôvodnenia už zaoberal.

46. Pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy súd však prihliadal na skutočnosti, ktoré mohli viesť k priznaniu vyššej náhrady nemajetkovej ujmy a naopak, ktoré túto ujmu, resp. náhradu za ňu znižovali. Súd preto v prevyšujúcej časti, pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,-EUR, musel konštatovať, že žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku trestného stíhania, vznikla ujma takého charakteru, že by ju bolo potrebné odčiniť poskytnutím peňažného plnenia vo výške vyššej ako 12.000,-EUR. Súd nemal preukázané, že trestné stíhanie spôsobilo u žalobcu narušenie vzťahov s deťmi, nakoľko svedkyňa B. potvrdila, že najmä pre syna je otec vzor, autorita, neustále ho podporovali a dôverovali mu. Žalobca v súvislosti s vedením predmetného trestného stíhania nemusel a ani nezmenil svoje bydlisko, nebolo preukázané zhoršenie jeho zdravotného stavu v súvislosti s trestným stíhaním. Hoci súd nespochybňuje, že trestné stíhanie negatívne žalobcu zasiahlo a zrejme u neho vyvolalo obavu z možných následkov v prípade jeho odsúdenia, žalobca vznik konkrétnych zdravotných ťažkostí na jeho strane nepreukázal. Pokiaľ ide o narušenie obchodných vzťahov, žalobca nepreukázal, že by konkrétne osoby s ním prerušili pracovné alebo obchodné vzťahy. Jednou vecou je nemožnosť prevádzkovať licencované služby, ale žalobca nepochybne vykonával aj iné ako licencované služby a netvrdil ani nepreukázal, že by si jeho služby v dôsledku trestného stíhania ľudia neobjednávali jeho služby. Súd zdôrazňuje, že vždy je potrebné mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy, v opačnom prípade by neprimeraná výška odškodnenia vo svojich dôsledkoch viedla k bezdôvodnému obohacovaniu. Súd na záver konštatuje, že výška priznanej náhrady je výsledkom jeho úvahy s tým, že nejde o matematický výpočet, ale o objektívne uváženie toho, aká výška náhrady je v okolnostiach prípadu žalobcu spravodlivá.

47. Súd preto výrokom I. priznal žalobcovi titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sumu 12.000,-EUR (výrok I. rozsudku) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II rozsudku).

48. Žalobca si v konaní uplatnil aj nárok na príslušenstvo uplatnených nárokov, ktoré tvoria náklady na právne služby v konaní o predbežnom prerokovaní nároku podľa § 15 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. Súd poukazuje na to, že pokiaľ ide o charakter náhrady trov predbežného prejednania nároku, ide o príslušenstvo pohľadávky (na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy) vo forme nákladov spojených s jej uplatnením v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Okrem toho, že správnosť takejto kvalifikácie potvrdzuje aj staršia judikatúra (prov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/7/1999 publikované v Zbierke ako R 26/2000), vyplýva to aj z povahy tohto nároku. Podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je totiž zo zákona (§ 15 zákona) podmienkou uplatnenia náhrady škody súdnou cestou, a ak v tejto súvislosti vzniknú poškodenému určité náklady pri uplatnení náhrady škody voči orgánu verejnej moci, niet pochýb, že takéto náklady sú nákladmi spojenými s uplatnenie pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Výslovné vyňatie náhrady trov predbežného prejednania z rozsahu náhrady škody zákonom samé osebe nepredstavuje prekážku pre priznanie náhrady takto vzniknutých nákladov ako príslušenstva pohľadávky. Nie je účelom a zmyslom ustanovenia § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. vylúčiť akúkoľvek možnosť náhrady trov právneho zastúpenia vzniknutých v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody. Takýto záver z textu zákona, ani z dôvodovej správny k citovanému ustanoveniu nevyplýva, keď jediné, čo z nej možno bezpečne vyvodiť je záver, že tento nárok nepatrí do náhrady škody, teda titulom náhrady škody ho nemožno dôvodne uplatniť. To pritom korešponduje aj s vyššie naznačenou absenciou priamej príčinnej súvislosti medzi týmito nákladmi a nezákonným konaním orgánu verejnej moci, ktoré predstavuje skutkový základ nároku na náhradu škody. V tomto prípade tak prichádza do úvahy aplikácia ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a nakoľko zákon č. 514/2003 Z.z. vôbec neupravuje inštitút príslušenstva pohľadávky (v rozsahu § 121

ods. 3 OZ), je aplikácia Občianskeho zákonníka na tento inštitút v zhode s ustanovením § 25 z. č. 514/2003 Z. z., a to aj v prípade, ak je pohľadávkou právo na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. všeobecným právnym predpisom, ktorý sa použije na všetky osobitne neupravené právne významné otázky, je so zreteľom na celkom jednoznačné znenie ust. § 25 zákona, s ktorým korešponduje aj dôvodová správa k nemu (ktorá konštatuje, že, cit. "Navrhovaná právna úprava nadväzuje na Občiansky zákonník a preto je nevyhnutné v rámci zákona odkázať na ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý v tomto prípade pôsobí subsidiárne k navrhovanej právnej úprave“), Občiansky zákonník; a to vrátane jeho ustanovenia § 121 ods. 3, ktorého aplikácia je v danej veci vzhľadom na absenciu osobitnej úpravy príslušenstva v zák. č. 514/2003 Z.z. nevyhnutná. Za stavu, keď cieľom celej právnej úpravy zák. č. 514/2003 Z.z. je vytvorenie náležitého priestoru na pokiaľ možno úplnú a spravodlivú reparáciu následkov nezákonných rozhodnutí a postupov orgánov verejnej moci v majetkovej (aj nemajetkovej) sfére poškodeného a predbežné prejednanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je podmienkou poskytnutia súdnej ochrany poškodenému, od poškodeného nemožno spravodlivo žiadať, aby náklady spojené s predbežným prejednaním jeho škodového nároku, ktorý nebol dobrovoľne uspokojený orgánom verejnej moci ako škodcom, znášal z vlastných prostriedkov. Nie je totiž dosť dobre možné akceptovať také rozumné a spravodlivé usporiadanie vzťahov založených zodpovednosťou za škodu, ktorého výsledkom je faktické zmenšenie majetku poškodeného v dôsledku vynaloženia nákladov na uplatnenie práva, ku ktorému by nedošlo, ak by orgán verejnej moci postupoval v súlade so zákonom, prípadne aspoň dobrovoľne nahradil poškodenému škodu (ujmu), ktorá mu v dôsledku toho vznikla.

49. Právo na zaplatenie náhrady škody je taktiež pohľadávkou a teda v prípade žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. z obsahu a povahy tohto inštitútu vyplýva, že ide v skutočnosti iba o kvalifikovanú predžalobnú výzvu, ktorej účelom je predchádzať začatiu súdneho konania a ktorá je naviac (na rozdiel od bežnej predžalobnej výzvy) podmienkou priznania náhrady škody súdom. Z uvedeného potom vyplýva, že ak náklady spojené s uskutočnením bežnej predžalobnej výzvy v zmysle ustálenej praxe a judikatúry predstavujú príslušenstvo pohľadávky, nemožno mať žiadnu pochybnosť ani o tom, že príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ) na náhradu škody, za ktorú orgán verejnej moci zodpovedá podľa zák. č. 514/2003 Z.z., sú aj náklady vynaložené v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku podľa § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky, ktorá bola nevyhnutná pre možnosť domáhať sa náhrady škody na súde. Jedná sa teda o účelne vynaložené náklady žalobcu v súvislosti s uplatnením nároku na náhradu škody.

50. Žalobca si uplatnil náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody v sume 1.264,74 EUR za dva úkony právnej služby. Za tarifnú hodnotu súd považoval výšku peňažného plnenia, ktorej sa právna služba týka v čase začatia poskytovania právnej služby 118 385,25 EUR (§ 10 ods. 1, 2 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase poskytnutia úkonov právnej služby týkajúcich sa predbežného prerokovania nároku na náhradu škody). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby súd vypočítal v sume 652,29 EUR (§ 10 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase poskytnutia úkonov právnej služby týkajúcich sa predbežného prerokovania nároku na náhradu škody). Žalobca si uplatnil náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody za 2 úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia (§ 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/ Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase poskytnutia úkonov právnej služby týkajúcich sa predbežného prerokovania nároku na náhradu škody) + režijný paušál za rok 2023 v sume 12,52 EUR (§ 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase poskytnutia úkonov právnej služby týkajúcich sa predbežného prerokovania nároku na náhradu škody) + 2. vypracovanie Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (§ 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/ Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase poskytnutia úkonov právnej služby týkajúcich sa predbežného prerokovania nároku na náhradu škody) + režijný paušál za rok 2023 v sume 12,52 EUR (§ 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase poskytnutia úkonov právnej služby týkajúcich sa predbežného prerokovania nároku na náhradu škody). Súd zistil, že výška nároku žalobcu by mala byť spolu vo výške 1329,62 EUR ( 2x 652,29 EUR a 2x 12,52 EUR), avšak žalobca si uplatnil nižšiu sumu 1.264,74 EUR, preto mu súd vychádzajúc z ust. § 216 CSP priznal uplatnenú sumu (výrok IV. rozsudku).

51. Čo sa týka úroku z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, súd poukazuje napríklad na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/243/2019, ktoré bolo tiež predmetom prieskumu zo strany Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom uznesení z 29. júna 2021 sp. zn. I.ÚS 273/2021 označil

závery všeobecných súdov za ústavne akceptovateľné. Taktiež poukázal na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v náleze z 5. decembra 2023 sp. zn. II.ÚS 236/2023 k otázke priznávania úrokov z omeškania pri náhrade takejto nemajetkovej ujmy. V zmysle tejto judikatúry patrí úrok z omeškania poškodenému najskôr dňom oznámenia žalovaného, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku podľa 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. Pretože listom zo dňa 11.04.2023, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 17.4.2023, oznámil žalovaný žalobcovi, že jeho nárok uspokojí iba čiastočne, od tohto dňa sa dostal do omeškania s povinnosťou zaplatiť s priznanou pohľadávkou aj úrok z omeškania uplatnený v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., keď základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola určená vo výške 3,5 % ročne, teda úrok z omeškania je vo výške 5% + 3,50%, spolu 8,50 %. Žalobca si uplatnil úrok v nižšej výške a to vo výške 7,50 %, preto mu súd úrok v uplatnenej výške v zmysle § 216 CSP priznal. Súd potom priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania vo výške 7,50 % ročne z priznaných súm od 18.04.2023.

52. Pokiaľ ide o lehotu na plnenie do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, súd určil v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 veta druhá CSP. V ustanovení § 232 ods. 3 veta prvá CSP je uvedené, že lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Podľa ustanovenia § 232 ods. 3 veta druhá CSP, súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Súd určil lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že súdu je z jeho činnosti v skutkovo a právne obdobných sporoch známe (§ 186 ods. 1 CSP), že s ohľadom na administratívnu náročnosť procesu úhrady vo väčšine prípadov nie je žalovaný (štát) schopný plniť v trojdňovej lehote od právoplatnosti rozsudku stanovenej v § 232 ods. 3 veta prvá CSP, čím sa vystavuje riziku exekúcie.

53. Podľa § 255 ods. 1 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

43. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

44. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Súd rozhodol dvoma výrokmi a to zohľadňujúc povahu uplatnených nárokov žalobcu a to výrokmi III. a VI. rozsudku.

45. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, súd priznal žalobcovi tento nárok v rozsahu 12.000,-EUR, pričom žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie 15.000,-EUR. Nakoľko súd konštatoval, že základ nároku žalobcu je daný s tým, že určenie výšky nároku záviselo od úvahy súdu, ktorú žalobca nemôže predvídať, súd konštatuje, že úspech žalobcu v tejto časti konania je 100%. V tomto smere súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 475/2018 zo 4. februára 2021 podľa ktorého zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku súdom nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Súd preto priznal žalobcovi samostatne nárok na náhradu trov konania v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100% z priznaného nároku (výrok III.).

46. Pokiaľ ide o nárok na náhradu ušlého zisku a nárok titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, žalobca si spolu uplatnil nárok vo výške 118 092,19 Eur (1/ 98.918,07 EUR + vyčíslený úrok z omeškania 17.683,27 EUR ku dňu vyhlásenia rozsudku a 2/ 1.264,74 EUR + úrok z omeškania vyčíslený ku dňu vyhlásenia rozsudku 226,11 EUR). Úspech žalobcu bol vo výške 1264,74 EUR a v časti vyčísleného úroku z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku vo výške 226,11 EUR, spolu vo výške 1.490,85 EUR. Úspech žalobcu potom percentuálne predstavuje 1,26% a neúspech 98,74 %. Úspešnejší v tejto časti konania bol potom žalovaný, ktorého čistý úspech predstavuje 97,48%. Súd preto rozhodol vo výroku VI. tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k časti nároku na náhradu ušlého zisku a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to v rozsahu 97,48% (výrok VI. rozsudku).

47. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ( t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.